

22

JOAN MAJO

enginyer i exministre

L'única manera de sortir de la crisi és millorant molt el nostre capital humà: la nova llei sobre la FP és una bona notícia

26

XAVIER ROIG
enginyer i escriptor

Ens convé molt que el mercat bancari sigui únic a nivell europeu, i no ho és per interès dels polítics i oligarques territorials

P 34-35

ESPORTS

L'ÚNIC BARÇA-MADRID DE LONDRES

Blaugranes i madridistes es juguen aquest vespre una plaça a la final de l'Eurolliga de bàsquet

P 04-06

VAGA A L'ENSENYAMENT

Contra Wert i les retallades

La comunitat educativa torna a sortir al carrer un any després

L'aturada suma la defensa del català a la protesta pels ajustos

P 23

ANÀLISI

'El TC i la democràcia vigilada'

Tres constitucionalistes detallen els efectes de la suspensió de la declaració de sobirania

P 20

"Salvar el meu fill ha sigut un miracle"

Metges catalans operen amb èxit un fetus amb una greu malformació

P 19

El LAPAO ja és oficialment un idioma

L'Aragó aprova la llei de llengües que consuma la invisibilització del català

P 30-31

CULTURA

ALFREDO LANDA DEIXA ORFE EL 'LANDISME'

Aquest cap de setmana, amb l'ARA, El nou disc de **Lax'n'Busto** **Tot és més senzill**

Lenta sorpresa sobiranista

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRIPTOR

✚ No es tracta de passar-se de llest, però no sé a què vénen tants d'escarafalls per la suspensió de la declaració de sobirania del Parlament de Catalunya per part del Tribunal Constitucional espanyol (TC, per als amics, coneguts i saludats). A veure: la declaració declara (valgui la redundància) que Catalunya és un subjecte polític i jurídic sobirà. La Constitució espanyola, que és la que representa i defensa el TC, estableix que la sobirania emana del conjunt del poble espanyol. Catalunya no és, com ja hem dit alguna vegada, el conjunt del poble espanyol, sinó únicament una part. Per tant, és fàcil d'entendre que la part no es pot proclamar sobirana en contra del conjunt. Fins aquí és fàcil d'entendre.

✚ Una altra cosa és el contingut de la suspensió, que, com sol succeir a Espanya, es fonamenta en una confusió colossal entre els poders que se suposa, des de Montesquieu, que sustenten la democràcia. És a dir, el TC emet un veredict que és suposadament jurídic, però que no pot ser-ho perquè la declaració del Parlament, com a tal, no té cap validesa jurídica. No és una llei, ni un decret, ni res de tot això. És una declaració d'intencions aprovada per una majoria de les forces representades al Parlament, tot i que ni tan sols va obtenir tants de suports com haurien desitjat els seus promotors. Posa damunt la taula, en qualsevol cas, una problemàtica política (qui és el subjecte de sobirania) que hauria de ser debatut i discutit entre els dos governs que hi entren en desacord, i que no són altres que el govern espanyol i el català, que ara com ara, recordem-ho, segueix depenent del govern espanyol en múltiples àmbits, començant pel del seu finançament.

✚ Però Espanya no va de bromes. Com que mai han entès ni els ha interessat això de la separació de poders, el que fan és posar el judicial com a ariet de l'executiu i el legislatiu. Tot seguit, surt algun ministre o algun peix gros del mateix govern (Gallardón, Soraya) a afirmar que ningú està per sobre de la llei, ni del dictamen de l'alt tribunal, i llestos. Rajoy, per la seva banda, se segueix ocultant darrere la pantalla d'una televisió, o darrere de la seva barba, o darrere dels seus *flatus voci* al Congrés. Si mai no ha baixat a l'arena del debat públic i les coses tanmateix li han anat bé, per a què hauria de baixar-hi ara? Rajoy pot ser mediocre, però no és idiota. I en el tema del sobiranisme català sap, per endavant, que les batalles de la raó i de la legitimitat les té perdudes.

✚ De manera que s'escuda una vegada més, aquest cop darrere del TC i de la diplomàcia espanyola, per aixafar les aspiracions autodeterministes dels catalans, així a dins com a fora. No dic que faci malament; és previsible que el govern d'Espanya actuï així, perquè al govern d'Espanya, sigui del color que sigui, no li interessa de cap manera la segregació de Catalunya. El que em costa més d'entendre, com deia al començament, és la reacció catalana. ¿De la sentència del mateix TC contra l'Estatut no n'havíem après res?

El TC i la democràcia vigilada

PERE SOL
J.L. PÉREZ-FRANCESCH
JOSEP PAGÈS

PROFESSORS DE DRET
CONSTITUCIONAL, UAB I UPF

L'admissió a tràmit pel Tribunal Constitucional del recurs interposat pel govern de l'Estat contra la resolució del Parlament per la qual s'aprova la declaració de sobirania i del dret a decidir del poble de Catalunya, planteja, entre d'altres, el problema de saber quin és l'abast jurídic real d'aquesta decisió. Cal dir que al Tribunal no li agrada gaire motivar les seves decisions executives i, a més, que en aquest cas no està legalment obligat a fer-ho; és possible que alguns membres del Tribunal no estiguin d'acord amb l'admissió a tràmit del recurs, però aquesta és una incògnita que possiblement no resoldrem fins que es produeixi la sentència.

Això no ha de ser cap obstacle perquè els juristes ens plantejem algunes preguntes que la decisió del Tribunal no resol. La primera que se'ns acut fa referència a la manca d'adequació del procediment emprat o, més ben dit, a la utilització d'un pur sofisma per impugnar. El procediment emprat està pensat per permetre que el govern de l'Estat impugni "disposicions sense força de llei" –el que es coneix com a *reglaments*– i "resolucions" –que són les decisions amb efectes jurídics que resolen un procediment, i que són oposables a tothom–. Ni la Constitució ni la llei orgànica del Tribunal no estableixen un procediment mitjançant el qual el Tribunal controli una declaració per la qual el Parlament manifesta una opinió o una voluntat o proposa actuacions independentment de si s'adreça al Govern, als ciutadans o al mateix Parlament; no és un text normatiu i, per tant, no té la força vinculant de la llei, ni tampoc una decisió que resolgui un procediment amb efectes jurídics vinculants, com pot ser la resolució d'investidura del president de la Generalitat, però sí força

de compromís polític. Admetent el recurs, el Tribunal força una interpretació jurídica especialment perillosa, perquè podria arribar a convertir el control de constitucionalitat en un control marcadament polític i el sistema democràtic espanyol en un sistema de democràcia vigilada.

Hi ha altres preguntes que també cal fer-se. L'efecte immediat de l'admissió del recurs és la "suspensió de la vigència" de la resolució parlamentària amb efectes des del 8 de març, data en què el govern de l'Estat va formular la impugnació. En termes jurídics la "vigència" només fa referència a disposicions normatives; dir que una norma és vigent vol dir que pertany a l'ordenament jurídic, és a dir, al sistema normatiu. Una manifestació de voluntat o una opinió expressada en una resolució parlamentària, com que no s'integren en el sistema normatiu, no tenen vigència en sentit jurídic i, per tant, difícilment la poden tenir suspesa, llevat que aquesta "suspensió de la vigència" es vulgui utilitzar amb un altre objectiu, com seria considerar que tot un seguit d'actuacions del Govern i el Parlament de Catalunya deriven necessàriament de la resolució que

aprova la declaració de sobirania i del dret a decidir, i que, per tant, la creació del Consell Assessor per a la Transició Nacional pel Govern o d'una comissió específica sobre el dret a decidir en el Parlament de Catalunya, feta aquest dimecres poques hores després que el Parlament fos notificat de la provisió, suposen una desobediència oberta a l'autoritat del Tribunal punible penalment. Tornem amb això a l'argument de la democràcia vigilada, fins al punt que en alguns ambients s'arriba a defensar que una eventual convocatòria electoral al Parlament de Catalunya amb continguts plebiscitaris sobre la independència o sobre el dret a decidir-la, també hauria de ser suspesa.

És rellevant que el Constitucional hagi admès ara a tràmit un recurs contra un acte de contingut polític com la declaració del Parlament quan, en ocasió de la impugnació per part del govern d'Aznar de la declaració del Parlament basc que iniciava el pla Ibarretxe, sostingué la doctrina contrària. En efecte, el 2004 el TC considerà que la inconstitucionalitat dels actes parlamentaris "només és rellevant quan conclouen en una resolució, disposició o acte que s'integra a l'ordenament jurídic" o quan suposa una lesió dels drets fonamentals. Cap d'aquestes dues circumstàncies es dona ara: la declaració no pretén organitzar institucions o regular conductes, sinó proclamar una convicció o fins i tot un sentiment –un contingut eminentment polític–. I no obstant el Tribunal ha admès a tràmit el recurs.

En definitiva, l'admissió a tràmit del recurs interposat pel govern de l'Estat contra la resolució del Parlament agreuja la instrumentalització de la justícia constitucional a l'estat espanyol i reforça el desequilibri a favor de l'Estat en l'ús de la justícia constitucional.

Alguns defensen que també caldria suspendre una convocatòria electoral amb continguts plebiscitaris sobre la independència

Diálogo Dialogue Dialogue Dialog **Diàleg** Dialog Dialogue Dialogue Diálogo

Els grans debats de l'actualitat en mitjans d'aquí i del món

L'atur juvenil i la clau de l'èxit d'Alemanya

(DIE WELT)

[...] [Pels joves europeus del sud] Alemanya deu semblar l'illa dels benaventurats: aquí l'atur juvenil està per sota del 8%. [...]

"Com ho fan?", es pregunten els nostres veïns europeus, i fins i tot peregrinen a Alemanya per estudiar el fenomen. El que descobreixen és el nostre sistema de formació vocacional dual, que porta a l'escola (teoria) i a treballar (pràctica) simultàniament, més que consecutivament. Per la majoria d'europeus això és nou: aprendre i treballar, en lloc d'aprendre i després treballar.

Durant molt de temps, altres països criticaven Alemanya per aquest enfocament i, de fet, l'OCDE ens re-

treia regularment que tinguéssim un baix nombre de graduats universitaris. Per molts experts en educació de diferents països, l'educació universitària [...] és la mesura de totes les coses. El certificat alemany de *Meister* és vist com una cosa més aviat exòtica. [...] Però a poc a poc s'escampa la veu que la capacitat d'innovació de la indústria alemanya i, sobretot el seu èxit, mesurat per l'èxit dels seus productes arreu del món, podria tenir alguna cosa a veure amb la bona formació que reben els treballadors alemanys.

Fins i tot dins d'Alemanya hi ha crítics del sistema dual. S'ha dit que la formació és massa especialitzada, massa orientada a les necessitats específiques de certes indústries, i que el nombre d'especialitats (més de 300) en què la canalla pot formar-se són massa. També s'han expressat dubtes sobre si les qualificacions del sistema dual poden mantenir-se al

dia en temps de canvis econòmics ràpids i en l'era d'internet. [...]

Alemanya no només vol exportar un sistema guanyador. També espera que europeus del sud motivats i dinàmics ocupin els llocs d'aprenentatge que no s'estan omplint en el present, i que aquests europeus, un cop tinguin el seu títol, no tornin a casa sinó que es quedin a Alemanya per omplir l'escassetat creixent de treballadors qualificats. [...] Que els europeus del sud busquin una resposta en el sistema dual mostra com estan de desesperats. No només els falten empreses que vulguin crear llocs d'aprenentatge, i mestres pacients que vulguin transmetre'ls el seu coneixement tècnic, sinó també les institucions i la cooperació estreta entre empresaris, polítics, sindicats i altres actors que farien possible la implementació exitosa del sistema de formació dual. [...]

[30 d'abril]

STEFAN VON BORSTEL